

Xin lỗi! Anh bị câm

Có những tình yêu câm nín nhưng mạnh mẽ hơn bất kì một cách thể hiện bằng ngôn từ nào.

Nàng là một cô gái đẹp, đẹp từ khuôn mặt đến nội tâm. Nàng là một tình nguyện viên chuyên đi quyên góp lương thực và đồ dùng để ủng hộ cho những trại trẻ mồ côi.

Nàng gặp hấn ở đó, một người đàn ông có dáng người thô kệch bị câm. Hấn ta sống từ bé ở đây và bây giờ lớn cũng chẳng đi đâu làm ăn gì mà ở lại cô nhi viện chăm sóc những đứa trẻ tội nghiệp. Mọi công việc nặng nhọc hấn đều làm hết. Người ta bảo hấn không biết cười, cũng chẳng ai biết tên hấn, chỉ gọi là “Gã câm”.

Nàng là người duy nhất vẫn cười với hấn mặc dù hấn luôn tỏ ra khó chịu. Nàng là người duy nhất chịu ngồi cùng bàn ăn cơm chung với hấn. Và nàng cũng là người kiên trì nhất chịu ngồi nói chuyện độc thoại một mình với hấn.

Hấn ngóng đợi từng ngày từng ngày để được gặp nàng. Chỉ cần nhìn thấy nàng là hấn đã vui lắm rồi. Hấn ríu rít theo nàng đi phát quà và chăm sóc những đứa trẻ. Nàng dạy hấn viết chữ, nàng dạy hấn cách đối xử dịu dàng với tất cả, nàng dạy hấn cười.

Trong mắt gã đàn ông sống trong thế giới câm lặng đó thì nàng giống như một nàng tiên tuyệt diệu đem lại cho hấn mọi thứ, trong đó có cả cái thứ người đời gọi là tình yêu. Hấn yêu nàng, một gã câm đem lòng yêu người phụ nữ xinh đẹp, hoàn hảo như nàng!

- Này câm, mày không được thích con bé tình nguyện viên xinh xinh đâu đấy! - Bà sơ già trong trại trẻ nghiêm mặt dặn kín hấn.

Hấn ngạc nhiên, ú ớ như hỏi lại.

- Con nhỏ ấy xinh thế, mày thì đã nghèo, trông tướng thô lỗ lại còn bị câm, với làm sao được, thích nó rồi lại bệnh tương tư thì khổ cái thân chứ sao!

Hấn cúi gằm mặt xuống iu xiu. Hơn 30 năm chỉ quanh quẩn sống trong cái

trại trẻ bé tí này, khó khăn lắm hăn mới biết cảm giác thích một người, hăn không dừng lại được, hăn thích nàng lắm!

Nhưng dù sao hăn thích thì cũng để trong lòng vậy thôi, cũng chẳng dám thổ lộ ra với nàng. Hăn ý thức được bản thân, bà sơ nói đúng, hăn là kẻ vô sản nên không thể có được nàng, một viên ngọc quý.[...]

- Anh câm này, sao anh không có tên? - Nàng mỉm cười dịu dàng hỏi hăn. Hăn lắc đầu, cười ngờ nghếch mà thâm thương, nguệch ngoạc viết mấy dòng lên giấy ” tôi mồ côi từ bé, lại bị câm, còn sống là tốt rồi, quan tâm gì đến cái tên đâu”.

- Thế để em đặt tên cho anh câm nhé! - Nàng cười rõ tươi, để lộ cái răng khểnh duyên dáng diệu kì - À, để xem nào, từ giờ em gọi anh là Kem nhé, tên hơi kì chút nhưng em thích ăn kem lắm. Hi hi!

Hăn chả hiểu gì, ngơ ngác nhìn nàng như trẻ con, vậy là từ giờ hăn đã có tên, hơn 30 năm có mặt trên cõi đời, hôm nay chính thức hăn đã có một cái tên. Hăn viết cái tên Kem ra giấy rồi bắt từ giờ mọi người phải gọi hăn như vậy. Khoá tình nguyện 3 tháng của nàng kết thúc. Hôm chia tay, nàng ôm bọn trẻ rơm rớm nước mắt, hăn nhìn nàng, lặng thinh.

- Anh Kem ở lại chăm sóc bọn trẻ tốt nhé, anh nhớ ôn lại những gì em đã dạy học cho anh để còn dạy lại cho mấy đứa nhóc đấy!

Hăn khẽ gật đầu, mặt buồn buồn!

Ngày hôm sau nàng không đến nữa, hăn biết thừa thế mà theo bản năng thỉnh thoảng vẫn ngóng ra ngoài. Tập giấy nàng tặng để học chữ được hăn giữ gìn rất cẩn thận, lúc rảnh hăn vẫn lôi ra viết tên nàng rồi viết tên hăn. Bà sơ thấy vậy phiền lòng lắm.

- Này Kem, tao bảo mày là không được thích cái con nhỏ tình nguyện ấy rồi cơ mà, trông mày bây giờ như thằng ất ơ ấy. Nó không đến cái trại trẻ rách này nữa đâu, mày đừng ngóng, quên nó đi. Mà từ giờ không có kem với cùng gì nữa, tao vẫn sẽ gọi mày là thằng câm của ngày trước, rõ chưa?

Hăn buồn xo, cúi thủi vào một góc ngồi. Nàng mới chỉ dạy hăn cách nhớ

thương một người thôi, chứ đã dạy hăn cách quên một người như thế nào đâu.

Hăn lại trở nên lầm lì và cộc cằn như xưa, hăn cũng chẳng cười với bất cứ ai nữa.

Rồi nàng lại xuất hiện sau một thời gian dài. Hăn nhìn thấy nàng, mỉm cười ngờ nghệch, cái nụ cười mà hăn cất giữ chỉ để dành riêng cho nàng. Nàng vẫn xinh đẹp và quyến rũ như vậy, nàng còn mua kem cho hăn nữa. Cái kem lạnh buốt tê cóng cả răng. Hăn không dám ăn, cầm cái kem và ngắm nàng ăn đến nỗi cái kem chảy nước chảy ra tay.

- Ở anh Kem ăn đi, ngon lắm đấy! Hăn nhìn nàng, cười cười, cứ để mặc cho kem chảy mãi.- Bao giờ anh Kem lên thành phố chơi với em nhé, em bảo bạn em xin việc cho, anh kiếm thêm chút tiền để phụ giúp các sư.

Nghĩ đến chuyện được gần nàng hăn vui lắm, xin bà sơ cho lên thành phố ngay. Mới đầu sơ bà phản đối kịch liệt, sau đó bà đổi hướng sang khuyên nhủ ngọt ngào, lí lẽ. Hăn không được như ý tỏ ra bực dọc, nhăm nhắng với mọi người. Thấy hăn khổ tâm quá, bà sơ đành phải đồng ý cho hăn đi.- Trên ấy mà khổ quá thì mày về đây với tao và bọn trẻ nhé! Hăn tỏ ra hớn hờ, gật đầu lia lịa.[...]

Cuộc sống thành phố không êm đềm và tuyệt diệu như hăn tưởng tượng. Hăn không được gặp nàng thường xuyên, nhưng công việc thì cũng tạm được.

Một lần rủ hăn đi ăn cơm trưa, nàng nói với hăn rằng nàng sắp kết hôn, nàng rất vừa thấy hạnh phúc vừa thấy hồi hộp, lo lắng. Hăn ngồi đờ người một lúc. Nàng sẽ lấy chồng, vậy là hăn sắp mất nàng rồi ư? Không, nàng đã bao giờ là của hăn đâu mà mất được.

Lặng lẽ quan sát những lúc nàng cười, nàng trò chuyện mà hăn thấy tim mình như vỡ ra. Hăn yêu nàng, rất rất yêu, hăn muốn hét to cho nàng hiểu điều ấy, mặc kệ nàng có chịu đáp trả lại tình cảm đó hay không. Nhưng hăn không thể, vì hăn là một gã câm.

Đám cưới diễn ra đúng như kế hoạch, hăn cũng đến dự với tư cách bạn của

cô dâu. Hắn mặc một bộ đồ cũ kĩ, đi đôi giày cũ kĩ, tiền mừng của hắn toàn tờ bạc lẻ nhưng chẳng chịu thua kém ai. Người ta đi bao nhiêu hắn cũng mừng nàng như vậy, có khi còn hơn ấy.

Mọi người ai nhìn hắn cũng tránh xa và tỏ ra khinh bỉ, chỉ có mỗi nàng, dù mặc bộ quần áo bình thường hay đang vận bộ váy cưới thì nàng vẫn dịu dàng với hắn.

Nàng giờ đây đã trở thành vợ người ta, thế nhưng hắn vẫn không thể dừng chuyện yêu nàng lại được. Hắn vẫn là bạn của nàng, vẫn là người nàng tìm đến mỗi khi có tâm sự buồn. Mặc dù hắn chỉ biết im lặng, đôi khi là chia những tờ khăn giấy cho nàng nhưng nàng vẫn rất thích được ngồi trò chuyện cùng hắn, cái cảm giác bình yên mà nàng không tìm ở đâu được, kể cả người chồng mà nàng rất yêu thương.

Hàng ngàn lần hắn muốn nói hắn yêu nàng, một việc làm rất đơn giản mà hắn không bao giờ làm được, vì hắn bị câm, và vì nàng mãi không thuộc về hắn. Nàng thích kem, hắn thường xuyên mua đem đến cho và lặng lẽ ngắm nhìn nàng ăn chúng, hạnh phúc đơn giản chỉ là thế.

Rồi chồng nàng ghen chuyện nàng thường xuyên gặp hắn, cuộc sống gia đình nàng lục đục, nàng buồn nhiều và cũng ít đi gặp hắn hơn.

Một lần hắn mua rất nhiều kem mang đến cho nàng, lại nhằm đúng lúc chồng nàng cũng có nhà. Chồng nàng tỏ ra hăm hè vô cùng khó chịu, nàng thì cảm thấy rất khó xử, chỉ có hắn là vẫn cười tươi giơ túi kem ra cho nàng. Nàng không nỡ từ chối, rụt rè đưa tay đỡ lấy túi kem, chồng nàng thấy vậy liền chạy đến giật túi kem rồi ném thẳng ra ngoài đường.- Nếu cô thích thì đi theo hắn luôn đi!

Nàng bật khóc, cố giải thích. Hắn dần mặt ra không hiểu rằng mình đã gây ra hậu quả gì. Hai vợ chồng nàng cãi nhau to tiếng, một lúc sau chồng nàng đẩy cửa bỏ đi đâu đó, nàng ngồi trong nhà khóc lóc vật vờ, hắn vẫn đứng ở ngoài chứng kiến từ nãy giờ. Thấy chồng nàng đi rồi, hắn đi vào, đưa cho nàng khăn giấy rồi ú ớ ở mấy từ gì đó.

Nàng hất tay hắn ra:- Anh Kem đi đi, em ghét anh lắm, từ lần sau anh đừng bao giờ xuất hiện trước mặt em nữa!

Hắn sững sờ, nàng chưa bao giờ quát hắn, chưa bao giờ đuổi hắn như thế. Hắn im lặng, đứng nhìn nàng một lúc rất lâu rồi quay đầu bước đi. Túi kem hắn mua bị chồng nàng ném ra đường đã chảy tan thành nước. Hắn buồn bã bước từng bước nặng nề trên đường. Hắn định sáng hôm sau sẽ trở về trại trẻ mồ côi.

Lúc dọn đồ đạc hắn cất cẩn thận cái lọ có rất nhiều con hạc giấy hắn đã tự tay gấp cho nàng, định rằng sẽ tặng nó cho nàng vào một - dịp - đặc - biệt. Hắn muốn gấp nàng lần cuối vì hắn biết nàng sẽ không bao giờ đến cô nhi viện nữa.

Hắn đứng từ xa lặng nhìn nàng, hắn muốn chạy đến hét thật to 3 chữ “Anh yêu Em” nhưng không thể, bởi vì hắn bị câm. Nhưng nếu có thể nói được thì hắn có dám không nhỉ?

Bỗng hắn thấy có một kẻ côn đồ lại gần nàng định sàm sỡ, hắn thấy hai người đang vật lộn với nhau, con đường lúc đó vắng tanh không ai qua lại. Chẳng kịp suy nghĩ, hắn lao đến nhưng đã quá muộn. Tên côn đồ nắm đó máu me bê bết, còn nàng thì sợ hãi ngồi run rẩy bên cạnh với con dao vẫn đang cầm chặt trên tay.

Nàng hoảng loạn thực sự, thấy hắn, nàng khóc nức lên, buông con dao và ôm chặt hắn:- Anh Kem ơi, em giết người rồi!

Hắn vỗ về nàng, bằng ngôn ngữ đặc biệt, hắn nói nàng đừng sợ. Hắn bình tĩnh đưa nàng về và đi làm công việc của hắn.

Toà tuyên án hắn bị tù chung thân vì tội giết người.

Hôm xét xử nàng khóc như mưa. Hắn không cho nàng khai sự thật, hắn bảo nàng mà nói thì hắn sẽ chết ngay tại chỗ. Nàng ân hận vì đã đưa hắn lên thành phố để bây giờ hắn phải lãnh án chết thay nàng.

Hắn làm được chút tiền, dặn nàng gửi về cô nhi viện hộ, và nói với các sơ là hắn đã đi một nơi rất xa không trở về nữa. Nàng nước mắt gột đầu.

Lúc về nhà trọ của hắn, nàng tìm được những con hạc giấy được đựng trong một lọ thủy tinh to đùng. Mỗi con hạc hắn vẽ một hình trái tim trong đó có

tên nàng và tên hấn, bên ngoài miệng lộ treo một mảnh giấy nhỏ ghi dòng chữ “Cả thế giới biết anh yêu em!”